

With its distinctive combination of flute, harp, and strings, the sound palette of *Sestetto*, which Theo Verbey wrote in 1998, seems decidedly French. However, the composer was undoubtedly aware of that fact, and he made an effort in the course of the work's four movements to counterbalance this aura.

Nevertheless, the first movement offers plenty of reminiscences of the world of Ravel, Françaix, Jolivet, and Roussel. The flute—which plays a leading role throughout the work—unfolds an ever-varied descending phrase against a background of harp notes traveling up and down and supported by chords in the string quartet. Verbey's fondness for structures based on numbers is clearly audible here because every time there is a change in harmony, the meter also changes. The second theme, which enters after a brief interlude, is light-hearted and dance-like. This is followed by a quasi-recapitulation in which the chords, propelled by the strings, change much faster, culminating in a climax. The coda consists of a brief return of the second theme, followed by a soothing conclusion in the major.

In the second movement, "Tempo di tango," Verbey refers, as indicated in the title, to the Argentinian dance with its characteristic rhythms. While mixing together his spicy harmonies, Verbey surely had the great bandoneon player and composer Astor Piazzolla in mind. Incisive, bowed tutti passages contrast with solos in the flute accompanied by scurrying pizzicato notes. In the recapitulation, the violin is—for the first time—allowed a role in the foreground. After an enchanting vista in the form of a duet for flute and harp, this movement concludes with a few firm tango gestures.

The "Adagio," which is also the shortest movement, is described by the composer as a "passacagliaone," a piece based on a continually repeated bass line. Although this musical form originated in Spain, it owes its renown primarily to German baroque composers such as Buxtehude and Bach. Here, the central bass line is rapidly entwined in a tapestry of counterpoint, played solely by the harp. A night music of harmonics drifts past,

and tentative accents in the strings provide the impetus for an increasingly tempestuous flute solo that leads to a whirlwind climax, after which the harp returns to the starting point.

Verbey attributed a notably "North American" character to the final movement, which undoubtedly relates to the many off-beat rhythms. The opening is decidedly sunny, with a pleasant flute melody and rippling accompaniment. This gives way rather abruptly to a polyphonic network of snappy motifs in the strings, which enter rapidly, tumbling over each other. Then the first theme returns, accompanied by equally curt accents from the strings. Once the energy has ebbed away, a development follows in which the different elements are fitted together and varied as in a mosaic. Verbey uses this increasingly exciting interchange to mislead the listener to such an extent that the ending comes as a complete surprise.

© Frits van der Waa
translated from the Dutch by © Eileen J. Stevens

Met zijn markante combinatie van fluit, harp en strijkers doet de klankkleur van het *Sestetto* dat Theo Verbey in 1998 schreef uitgesproken Frans aan. De componist, die zich dat ongetwijfeld bewust was, heeft zich in de loop van de vier delen ingespannen om dat aura enig tegenwicht te bieden.

Evengoed biedt het eerste deel tal van reminiscenties aan de wereld van Ravel, Françaix, Jolivet en Roussel. Tegen een achtergrond van op en neer pendelende harptonen, gedragen door akkoorden van het strijkkwartet, ontvouwt de fluit, die in het gehele werk een hoofdrol speelt, een dalende frase, die steeds gevarieerd wordt. Verbeys voorliefde voor op getallen gebaseerde vormen is hier goed hoorbaar, want telkens als de harmonie verandert, wijzigt ook de maatsoort. Het tweede thema, dat na enige tijd zijn intree doet, is luchtig en dansant. Dan volgt een soort recapitulatie, waarbij de nu veel sneller wisselende akkoorden, voortgestuwd door de strijkers, uitmonden in een climax. Een korte terugkeer van het tweede thema, gevolgd door een weldadige afsluiting in majeure, vormt de coda.

In het tweede deel, 'Tempo di tango', verwijst Verbey, zoals aangegeven in de titel, uitdrukkelijk naar de Argentijnse dans, met zijn karakteristieke ritmes. Bij het mengen van zijn kruidige samenklanken zal hij zeker hebben gedacht aan de grote bandoneonspeler en componist Astor Piazzolla. Scherpe, gestreken tutti-passages contrasteren met solo's voor de fluit met een begeleiding van trippelende pizzicato's. In de recapitulatie mag voor het eerst ook de viool zelfstandig een duit in het zakje doen. Na een feeëriek doorkijkje in de vorm van een duet voor fluit en harp besluit dit deel met enkele ferme tango-gestes.

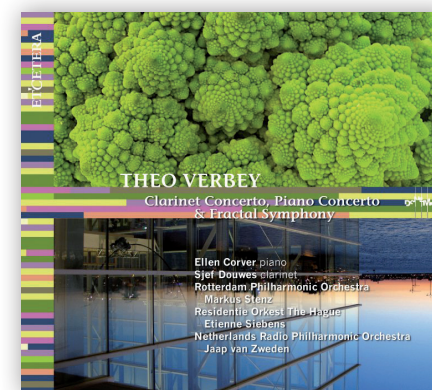
Het 'Adagio', tevens het kortste deel, wordt door de componist betiteld als een 'passacagliaone', een stuk dat is gebaseerd op een aldoor herhaalde baslijn. Hoewel deze vorm oorspronkelijk uit Spanje komt dankt ze haar bekendheid vooral aan Duitse barokcomponisten als Buxtehude en Bach. De centrale baslijn wordt hier al snel ingekapseld in een weefwerk van tegenstemmen, allemaal gespeeld door de harp. Een nachtmuziek van langswaaiende flageoletten en schoorvoetende strijkersaccen-

ten levert de aanzet voor een steeds stormachtiger fluitsolo die uitmondt in een wervelend hoogtepunt, waarna de harp terugkeert naar het uitgangspunt.

Verbey dichtte het slotdeel een opvallend 'Noord-Amerikaans' karakter toe, wat ongetwijfeld te maken heeft met de vele tegendraadse ritmes. De opening is uitgesproken zonnig, met een vriendelijke fluitmelodie en een kabbelen-de begeleiding, maar maakt vrij abrupt plaats voor een polyfoon netwerk van bitse, snel na elkaar invallende strijkersmotieven. Dan keert het eerste gegeven terug, maar nu vergezeld van al even kortaffe accenten van de strijkers. Als de energie is weggeëbd volgt een doorwerking, waarin de verschillende elementen als in een mozaïek aan elkaar gepast en gevarieerd worden, in een steeds enerverender afwisseling waarin Verbey de toehoorder zo weet te misleiden dat de punt die hij erachter zet toch nog onverwachts komt.

© Frits van der Waa

ALSO AVAILABLE ON ETCETERA

KTC 1344

FOR MORE ETCETERA TITLES
PLEASE VISIT OUR WEBSITE:
WWW.ETCETERA-RECORDS.COM